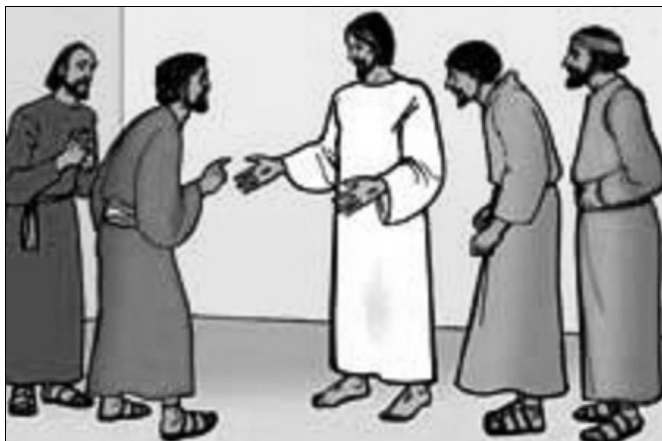

Zesde zondag van Pasen

Volgens het lezingenrooster zijn de teksten van de zondag uit Handelingen en van Johannes. In die eerste lezing gaat het over het allereerste concilie van de Kerk, het concilie van Jeruzalem, misschien in de jaren '50 van de eerste eeuw. Er was een opvattingsverschil over de noodzaak van de besnijdenis voor Christenen. Johannes schrijft over de laatste contacten met de verrezen Heer en voor ons van belang: zijn toezegging van de komst van de H.Geest.

Thema: "Vrede en de wereld"

EERSTE LEZING uit de Handelingen van de Apostelen (15, 1-2.22-29)

In die dagen verkondigden enige mensen die van Judea waren gekomen, aan de broeders de leer: 'Indien ge u niet naar Mozaïsch gebruik laat besnijden, kunt ge niet gered worden.' Toen hierover onenigheid ontstond en Paulus en Barnabas in een felle woordenwisseling met hen raakten, droeg men Paulus en Barnabas en enkele andere leden van de gemeente op met deze strijdvraag naar de apostelen en oudsten in Jeruzalem te gaan. Deze besloten samen met de hele gemeente enige mannen uit hun midden te kiezen en met Paulus en Barnabas naar Antiochië te sturen: Judas, bijgenaamd Barsabbas en Silas, mannen van aanzien onder de broeders, en hun het volgende schrijven mee te geven: 'De apostelen en oudsten zenden hun broederlijke groet aan de broeders uit de heidenen in Antiochië, Syrië en Cilicië. Daar wij gehoord hebben dat sommigen van ons u door woorden in verwarring hebben gebracht en uw gemoederen hebben verontrust, zonder dat ze van ons enige opdracht hadden gekregen, hebben wij eenstemmig besloten enige mannen uit te kiezen en naar u toe te sturen, in gezelschap van onze dierbare Barnabas en Paulus, mensen die zich geheel en al hebben ingezet voor de naam van onze Heer Jezus Christus. Wij hebben dus Judas en Silas afgevaardigd die ook mondeling

hetzelfde zullen overbrengen. De heilige Geest en wij hebben namelijk besloten u geen zwaardere last op te leggen dan het strikt noodzakelijke: namelijk u te onthouden van spijsen die aan afgoden geofferd zijn, van bloed, van verstikt vlees en van ontucht. Als gij uzelf daarvoor in acht neemt zal het u goed gaan. Vaarwel!'

TWEEDE LEZING uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes (14,23-29)

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: 'Als iemand Mij liefheeft zal hij mijn woord onderhouden; mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem nemen. Wie Mij niet liefheeft onderhoudt mijn woorden niet; en het woord dat gij hoort is niet van Mij maar van de Vader die Mij gezonden heeft. Dit zeg Ik u terwijl Ik nog bij u ben, maar de Helper, de heilige Geest die de Vader in mijn Naam zal zenden, Hij zal u alles leren en u alles in herinnering brengen wat Ik u gezegd heb. Vrede laat Ik u na; mijn vrede geef Ik u. Niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u. Laat uw hart niet verontrust of kleinmoedig worden. Gij hebt Mij horen zeggen: Ik ga heen maar Ik keer tot u terug. Als Gij mij zoudt liefhebben, zoudt gij er blij om zijn dat Ik naar de Vader ga want de Vader is groter dan Ik. Nu, eer het gebeurt zeg ik het u, opdat gij, wanneer het gebeurt, zult geloven.'

OVERWEGING

Onlangs, dierbare mensen, las ik dat in de media de meeste aandacht is gevangen in de woorden: "crisis", en in verband daarmee "milieu" en "economie". Zodra die woorden vallen, volgt er doorgaans een betoog over wat er moet gebeuren om de crisis te bezweren. Zo'n betoog heeft altijd de uitstraling van een koelkast. De overheid vraagt ons bv. meer geld uit te geven, – wel duurzaam te besteden natuurlijk en vooral het milieu te ontzien, maar dan zal alles weer goed komen, ... enfin, u herkent de mantra's die frequent de kranten en de journaals vullen met maatregelen die zorgen dat alles goed komt.

De vraag is natuurlijk waar dat optimisme over gaat. Met andere woorden: wat is goed? Is dat de ambitie van meer en steeds meer. Is dat economische groei, steeds meer welvaart, alsof dat altijd zo is geweest? Nee dus. Dat was nl. nooit zo voor de tijd van de Verlichting, zeg maar de late 18de eeuw. Maar sindsdien is men gaan geloven dat groei bv. de armoede verdrijft en dat groei dus beter is. De kinderen zouden het beter krijgen dan de ouders en dat gebeurde trouwens, maar dat laatste lijkt voorbij. Wat echter bleef is de obsessie voor de groei van de welvaart.

Dierbare mensen, wat ik hier beschrijf, is in onze tijd en cultuur “de vrede van de wereld”, een vrede die Jezus van Nazareth afwijst en waarin de wereld gelooft. Die vrede van de wereld is welvaart, zelfhandhaving, veelal middels informatie en controle, ... dag in dag uit. Want vooral daar tref je aan wat de wereld gelooft, – zo constant en zo vanzelfsprekend, dat je meegaat in wat ons dagelijks wordt ingewreven.

Maar, dierbare mensen, er zijn momenten waarop je er toch afstand van kunt nemen, bv. als je iets ernstigs overkomt of meemaakt. Dan staat het leven even stil. Bezinning brengt je dan bij de vraag, wat je voor je leven nou echt waardevol vindt. Johannes citeert Jezus’ antwoord met: “Mijn vrede geef ik u, maar niet zoals de wereld die geeft.” ’t Is maar dat je het weet, denk ik dan. Want bv. geld, aandacht en applaus zijn best leuk, trouwens ook niet slecht of minderwaardig, maar als je het dáárvan moet hebben. Jezus van Nazareth laat je weten dat je verstandiger doet dié vrede niet te zoeken, – die vrede lijkt te liggen in: self supporting zijn, niemand nodig hebben, niemand naar de ogen hoeven kijken, autonoom leven, zelf je agenda invullen en zo meer, – kortom, het individualisme in onze westerse cultuur, geen schuld-vraag maar een analyse, een diagnose.

Zo denk ik in dat verband ook aan het woord geluk. Toen ik nog, dierbare mensen, praatte met aanstaande bruidsparen, vroeg ik nogal ’ns wat ze van hun huwelijk verwachtten en ze konden dan een goed antwoord geven. De meesten zien uit naar vrede en geluk, en echt niet wat de wereld eronder verstaat. Dat station zijn ze inmiddels wel gepasseerd, althans theoretisch. Maar als ik dan doorvroeg naar wat dan wel, dan hadden ze altijd iets anders. Hun antwoorden waren heel verschillend, maar doorgaans lag het verlangen toch dichtbij de vervulling van persoonlijke welvaart en wensen.

Ja, dierbare mensen, de vrede van de wereld, – als je de hachelijkheid ervan door hebt, dan komt er misschien ruimte voor wat aan gene zijde van die wereld ligt. Johannes citeert Jezus met: “Vrede laat ik u na, mijn vrede geef ik u.” En voor de duidelijkheid voegt Hij er aan toe (vrij vertaald): “... maar pas op hoor, niet een vrede die de wereld jou aanpraat.” Dierbare mensen, als je dat in je hart toelaat, dan kom je op den duur terecht bij de vraag: waarvan leefde Jezus van Nazareth zélf eigenlijk, – wat was zijn vrede? Wat stond Hém voor ogen? Daar gaat het om.

Dierbare mensen, reizen is leuk, geld is leuk, liefst wat ruim, gezondheid en succes zijn fijn, ook geen van alle verkeerd. Maar stel dat je dat nou ’ns allemaal zou moeten inleveren ... wat heb je dán over? Is dat een angst aanjagende leegte? Ik hoop het. Want dan ben je toe aan de volgende

vraag, bv. wat de vrede van Jezus van Nazareth was.

Soms vraag ik me wel ’ns af bij hoeveel mensen de vrede van de wereld door de mand is gevallen en zij daarom willen weten waarvan Jezus van Nazareth eigenlijk leefde. Dan denk ik aan mensen die leven in kloosters, – de monniken en monialen, die zich elke dag toewijden aan God en van de wereld niets verlangen, ook aan mensen die leven als moeder Teresa van Calcutta. Het is een bijzondere roeping, die je op het spoor brengt waarvan Jezus van Nazareth eigenlijk leefde. Maar ja, wie kan dat? Als je het niet kunt, is dat natuurlijk niet erg. We zijn en blijven maar mensen met ieder zijn eigen talenten en onvermogen. Maar desondanks blijft de vraag staan of je in jouw persoonlijk leven het fundament van je geluk zult vinden.

Waarvan leefde die Jezus van Nazareth? Dat laatste weet overigens niemand precies. We kunnen er alleen iets van vermoeden. In ieder geval was het zijn oriëntatie op God, die Hij zijn Vader noemde, – een levenshouding die werkelijk al het andere betrekkelijk maakt.

Dierbare mensen, er zit natuurlijk niks verkeerd in het plezier dat onze dagen doorgaans vult, maar ik mag zo hopen voor u, ook voor mij, voor ons allen samen als Kerk, dat op een goeie dag (– al is het maar een enkel ogenblik –) wij dat plezier ontmaskeren als betrekkelijk en we dan één enkel ding overhouden: de vrede waarvan Jezus van Nazareth leefde en waarvan Hij zei: “Mijn vrede laat ik u na, mijn vrede geef ik u.” Het was en is zijn liefde tot de Vader.

Ten slotte, waar zie je die in de wereld? Ik denk in de liefde voor de medemens in nood, medemens zonder verweer, – een besef dat de wereld niet kent en dat is toch iets anders dan wat de media ons laten weten over wat economen, sociologen, allerlei planbureau’s en al die andere instanties ons vertellen. Kortom, als je dat ontmaskert, schep je ruimte voor de vrede van de Heer, – toen al in Jezus’ tijd en tot op de huidige dag.

(– Ruimte voor aantekeningen –)

